

Tříštění

Věčná láska utichla s Tebou.

Nedotknutelnost našich osamělých myslí i těl zůstává
toho důkazem.

Stydím se psát, neboť každé slovo obnažuje hrůznou
zbytečnost – páchá násilí na kráse milostného vyznání.

Přála sis přečíst tuto sbírku básní
a já Tě pokaždé přesvědčoval,
že poezie představuje nejintimnější lidskost
a neměl by ji proto číst nikdo jiný než její básník.
Přesvědčoval jsem Tě, že poezie je nejbolestnější pláč
v osamění a nelze mu uniknout,
že je to projev slabosti...

Dnes, tváří v tvář smrti, poznávám neospravedlnitelnost
svých slov a věřím, že si sbírku přečteš i přes odloučení
našich světů.

Deset dlouhých let uplynulo od první básně, kterou jsem
do sbírky napsal. Nepoznávám se v ní. Přísahal bych
dokonce, že ji psal někdo jiný!

Jak se ale básněmi pročítám, rozpomínám se, co znamenají. Představují střepy mého života. Stále jsou ostré, i po létech dovedou ranit. Vkládám jednu po druhé opatrně do sbírky a připomíná mi to chůzi po rozbitém skle. A tak stejně jako bych vážil každý krok, vážím teď dobře každé slovo.

Život náš je kvítek, a kdo ví, kdy mu je souzeno, aby lístky opadaly. Ty Tvé zmizely ještě s ranní rosou a já si už také chystám peníz, kterým jednou zaplatím převozníkovi.

A proto jsem sbírku dokončil.

Lásko, neodsuzuj mě, prosím, za nedarované květy. Dobře vím, že zůstanou ve sbírce pouze tlít. V čem jiném ale spočívá úděl člověka než v napravování chyb, kterých se dopustil? Klid snad lze nalézt v objetí času, než se opět setkáme za dne jiného snu. Na naší stráni v moderním dešti vistárií. Spolu, a přece svobodní tak, jak jenom my dokázali být. V tom okamžiku setkání políbíme

slunce, a budeme se procházet časem a hustou mlhou
vzpomínek...

Setmělo se...

Zvolna mi padá mlčenlivý stín mezi slova.

Když dnes básně pročítám, jsem v nich stejný jako tehdy.
Jsem v nich osamělý stejně jako dnes, bez Tebe ještě osamělejší. Jenom jedno se změnilo. Cítím se smířený,
a proto už mé srdce netepe rýmy ani se neztrácí
ve verších. Nalezlo klid uprostřed pouště všedních dní
a všedních slov, zatímco já ztratil básnivý věk, chuť dobývat a zabývat se sám sebou.

A tehdy básník umírá.

Dnešní den v tichosti vycházejícího slunce pohlcuje
předešlé. Obdarovává vše novým smyslem
a mě předtuchou nové cesty nepokryté střepy.

Poezie představuje krásu nejintimnější lidskosti, kterou je
možno ještě zachytit slovy. Podobá se cestě vedoucí přes

překážky a nástrahy krásnou krajinou lidského bytí a na jejím konci září hvězda smíření.

Ztracená v propastech vesmíru zůstaneš navždy slzou, která z mé duše neskane. A budu Tě přesto hledat, protože hledání je víc než úděl člověka. – Je jeho smyslem.

Věřím v tvou věčnost. Přeju si, abys byla šťastná kdekoli a s kýmkoli. Počkám... vyrovnaný sám se sebou, se světem, s lidmi kolem sebe, a v tom je tato chvíle jedinečná, věčná, neopakovatelná.

V takové chvíli jsi tu i Ty...

V mém srdci zajizvily vzpomínky na Tebe otisk lidského nitra, které odešlo do nebe.

Jsi sama, prostovlasá, nalahko oděná.

V propastech vesmíru navždy jsi ztracená.

„Bůh je milostivý“ – skrývalo Tvé jméno,
ale nedopřál víc času, než bylo odměřeno.

Pak útěcha, že je rozdvojená i temnota noční a denní svit,
ta pro nás dva nic neznamena – nás nelze odloučit.

Posledním paprskem zhasl další knot.

Kdo vlastně jsme – my zmizelí beze stop?